

PRESBITER

„A testoérem
kenyere nem csak
anyagi, hanem
lelki kérdés is!”
(Berdjajev)

A MAGYAR REFORMÁTUS PRESBITERI SZÖVETSÉG LAPJA

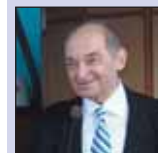
XIX. évfolyam 4. szám

BUDAPEST

2010. július-augusztus

17. nemzetközi
konferenciánkról
(10-11. oldal)

Beszélgetés a 75 éves
Ritoók Pállal – I.
(15. oldal)

Éhen meg ne haljon a mi lelkünk

„Jön majd olyan idő – így szól az én Uram, az Úr –,
amikor éhséget bocsátok a földre. Nem kenyérré fognak
éhezni és nem vízre fognak szomjazni,
hanem az Úr igéjének hallgatására.”

(Ám 8,11-12)

Úrvacsora

*Az csak igazi, az a hit,
mely mindig ád s tesz valamit,
mely testet ölt, él, s látható,
termő, jövővel biztató,*

*mibe itt, s ma lényegül át
Krisztus, megmutatván magát
tebened is: ha emberül
dolgozol s nem selejt kerül
ki a kezedből – s hogyha kést
rejt szó, kéz –, te adsz békülést.*

*Ha ott küzdesz azok között,
kik ma úzik az „ördögöt”:
háború, nyomor démonát,
s az ember boldogság-jogát
váltják meg, de nem véres érvvel:
a munka s eszme fegyverével!*

*Lásson a gyanakvó világ
hitet, mely nemcsak szóvirág,
de úgy terem és úgy ragyog,
mint Krisztus szava: én vagyok!*

*Ezt parancsolja Ő maga,
ha terítve az asztala:
vérem ital, a testem étel,
íme vegyétek és egyétek,
s amit én tettem, azt tegyétek!*

Bódás János

Egy bibliaórán az 501. dicséretet énekeltük református énekeskönyvünkéből. Nem először. Most mégis az újdonság erejével hatott ránk a hatodik versszak egy gondolata: „Te szent igéd hirdetessék közöttünk, / Hogy éhen meg ne haljon a mi lelkünk.” Hirtelen egy sor kérdés támadt fel bennünk: nemcsak a testünk tud éhezni, hanem a lelkünk is? Jól tápláljuk-e lelkünket? Milyen lelki táplálékot fogyasztunk? Rendszeresen tápláljuk-e lelkünket, vagy csak alkalmilag? Milyen sűrűn táplálkozunk lelkileg? Nem haldoklik-e a lelkünk? Kísérjük meg ezek közül néhány kérdésre feleletet adni.

A lelki éhség oka az, hogy figyelmünk elterelődik a lelkiekről. Egyre inkább csak az anyagiakra figyelünk. Így volt ez Ámós próféta idejében is, a Krisztus előtti 760-as években. Isten népe elvilágiasodott. Felbukantak az ügyeskedők, a nyereszkesedők és ezzel együtt nőtt a szegénység, az elégedetlenség. Egymás megsegítése helyett farkastörvények uralkodtak. Az ünnepek veszítettek jelentőségükből, egyre inkább csak terhet jelentettek. Az élő Isten helyett az emberi hatalom, pénz, nyereség lett istenné, bálványá. Ezeket hajszolták, ezeket imádták. Közben az emberek keményszívűek lettek, a szegényt megalázták, árúként adták-vették. Nem volt idejük és nem volt igényük a lelkiekre. Vajon nekünk van-e? Mi nem rohanjuk-e végig az életünket tülekedve, megterhelve, morcosan, fáradtan és többnyire céltalanul? Nincs időnk elcsendesedni, lelkileg

táplálkozni, Isten akaratára figyelni, egymás baját és örömét észrevenni. És mivel lelki-ekben éhezünk, ezért elerőtlenedtünk.

A lelki éhségnek tünetei vannak. Ezek közül most csak egyet emeljük ki: nem találjuk békességünket. A lelkileg éhes ember nyugtalan, békétlen, vergődő. Ószintén vall erről Ágoston egyházatyja, amikor megtérése előtti lelkiállapotára emlékezik vissza: „Istenem, mennyit szenvedett, sóhajtozott az én vajdó lelkem... Senki emberfia, csak Te tudtad, mit szenvedtem, irtóztam, amikor bűneimet megláttam, de nem volt hová menekülöm önmagam előtt. Szembeszálltam magammal. Szörnyű volt e belső küzdelem...”. Íme, a lelki éhség felismerhető tünetei. Amikor Isten az Ige iránti lelki éhséget és szomjúságot támasztja bennünk, akkor ezt szeretetből teszi. Figyelmeztet minket arra, hogy éhen meg ne haljon a mi lelkünk.

Lelki táplálékunk: Jézus. Ő mondta: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha” (Jn 6,35-37). Úrvacsorai közösségünkben ezért énekeljük szívesen és hittel: „Szállj le most mennyből életnek kenyere, / Tápláld lelkünket az örök életre, / Tudjuk, aki e kenyérből eszik, / Soha örökké meg nem éhezik.” Ez a lelki táplálék megerősít terhek hordozására, gyengék megsegítésére, félelmek eloszlatására.

Ne éhezessük a lelkünket! Táplálkozzunk rendszeresen az Igével és a sákramentumokkal!

Molnár Miklós